

SAMMENDRAG AF ARTIKLEN:

Diagnostik af Strongylus vulgaris infektion hos heste

Strongylus vulgaris er fortsat en af de mest alvorlige parasitter hos heste, men de diagnostiske muligheder er begrænsede. Et nyt litteraturreview gennemgår styrker og svagheder ved de eksisterende testmetoder og peger på risikoen for, at infektioner overses – særligt hos heste med lave ægtal.

TEKST

**JASMINE VESTERGÅRD¹,
TINA HOLBERG PIHL² OG
KATRINE TOFT³**

¹Dyrlægestuderende (pr. 17/6 - dyrlæge, AniCura Holbæk Dyrehospital)

²Dyrlæge, ph.d. og professor i Almen Medicin for Heste, Institut for Klinisk Veterinærmedicin, KU SUND

³Dyrlæge, ph.d. og adjunkt i Almen Medicin, Institut for Klinisk Veterinærmedicin, KU SUND

Strongylus vulgaris er en af de mest patogene nematoder hos heste, da dens livscyklus medfører arteriel skade og trombosedannelse, hvilket kan føre til non-strangulerende intestinale infarkter. I Danmark kræver lovgivning fra 1999 en parasitologisk diagnose før behandling anthelmintika. I kombination med begrænsede diagnostiske muligheder for *S. vulgaris*, menes det at have bidraget til den relativt høje prævalens (5,7 %-12,2 % på individniveau) og udbredelse af *S. vulgaris* i den danske hestepopulation.

Colon med et non-strangulerende intestinalt infarkt i flexura pelvina forårsaget af *S. vulgaris*.

FOTO TINA PIHL

Formålet med dette review er at sammenfatte litteraturen om diagnostiske metoder til påvisning af *S. vulgaris* med fokus på nøjagtighed (sensitivitet og specificitet), praktisk anvendelighed og klinisk relevans.

De to primære metoder til *S. vulgaris* diagnostik er larvedyrkning og PCR, som begge er baseret på gødningsundersøgelse. Larvedyrkning kan typisk udføres in-house, mens PCR kræver analyse på eksternt laboratorium. Larvedyrkning har en sensitivitet på 73 % og specificitet på 84 %, hvilket især betyder, at der er usikkerhed ved negative svar. PCR finder i nogle studier lidt flere positive prøver end larvedyrkning, hvilket kan indikere større sensitivitet ved denne metode. Dog kan forskellen også bero på flere falsk positive prøver ved PCR. Begge metoder er begrænset til påvisning efter den præpatente periode på 6–7 måneder.

En serumantistof-ELISA kan potentielt påvise *S. vulgaris* infektion tidligere, men har ligesom larvedyrkning en relativt lav sensitivitet og begrænses

af vedvarende seropositivitet efter behandling og manglende kommerciel tilgængelighed.

Sammenblanding af prøver reducerer den diagnostiske sikkerhed og bør undgås. Desuden udelukker lave ægtal eller nul i ægtal (EPG) ikke infektion med *S. vulgaris*, og disse heste kan være underdiagnosticerede, især da de ofte behandles sjældnere.

Der er behov for nye diagnostiske metoder, der kan detektere *S. vulgaris* i migrationsfasen med høj diagnostisk sikkerhed og praktisk anvendelighed. Indtil da anbefales individuel testning af alle heste – inklusive dem med lavt EPG – mindst én gang årligt og gerne både forår og efterår. ■

Læs artiklen i fuld længde på
dvt.ddd.dk

